

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

2 септември 2010 година*

По дело C-399/08 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 15 септември 2008 г.,

Европейска комисия, за която се явяват г-н V. Kreuschitz, г-н J. Flett и г-н B. Martenczuk, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Deutsche Post AG, установено в Бон (Германия), за което се явява адв. J. Sedemund, Rechtsanwalt,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

* Език на производството: немски.

Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, установено във Франкфурт на Майн (Германия), за което се явява адв. R. Wojtek, Rechtsanwalt,

UPS Europe SA, установено в Брюксел (Белгия), за което се явява адв. E. Hennу, advocaat,

Федерална република Германия, за която се явяват г-н M. Lumma и г-н B. Klein, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano (докладчик), председател на състав, г-н A. Borg Barthet, г-н M. Ilešič, г-н M. Safjan и г-жа M. Berger, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,
секретар: г-н R. Grass,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в
съдебното заседание от 24 март 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си Комисията на Европейските общности иска отмяна на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности [понастоящем Общият съд] от 1 юли 2008 г. по дело Deutsche Post/Комисия (T-266/02, Сборник, стр. II-1233, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което той отменя Решение 2002/753/ЕО на Комисията от 19 юни 2002 година относно приети от Федерална република Германия мерки в полза на Deutsche Post AG (ОВ L 247, стр. 27, наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

- 2 Както се установява от националната правна уредба, така както е описана в обжалваното съдебно решение, по силата на член 1, параграф 2 от Postverfassungsgesetz (Закон за организацията на пощата) от 8 юни 1989 г. (BGBl. 1989 I, стр. 1026,

наричан по-нататък „PostVerfG“), Deutsche Bundespost (германската пощенска администрация) е разделена на три отделни правни субекта, а именно Deutsche Bundespost Postdienst (наричано по-нататък „DB Postdienst“), Deutsche Bundespost Telekom (наричано по-нататък „DB Telekom“) и Deutsche Bundespost Postbank. Тъй като член 65, параграф 2 от PostVerfG разпорежда, че посочените субекти са длъжни да запазят услугите, които Deutsche Bundespost предлага, DB Postdienst поема дейностите на Deutsche Bundespost в пощенския сектор.

- 3 В съответствие с член 37, параграф 3 от PostVerfG между тези три правни субекта трябва да се прави финансова компенсация, когато един от тях не е в състояние да финансира разходите си със собствените си приходи. Освен това по силата на член 63, параграф 1 от PostVerfG въпреки разделянето си Deutsche Bundespost остава задължено до 1995 г. да преотстъпва на държавата суми, съответстващи на процент от оперативните му приходи.
- 4 По силата на член 1, параграф 1 от Postdienst-Pflichtleistungsverordnung (Правилник за задължителните доставки на услуги) от 12 януари 1994 г. (BGBl. 1994 I, стр. 86, наричан по-нататък „PPfLV“) DB Postdienst трябва да осъществява доставки на „задължителни услуги“ на цялата национална територия, като спазва принципа за прилагане на единна тарифа. Що се отнася по-специално до пощенските услуги, свързани с колетни пратки, член 2, параграф 1 от PPfLV предвижда, че DB Postdienst трябва да гарантира на цялата територия събирането, превоза и доставката на колетни пратки с определени максимални размери и максимално тегло до 20 килограма. Освен това член 2, параграф 2, точка 3 от PPfLV разрешава на DB Postdienst да определя по-ниска от единната тарифа в случаите, при които клиентът сам извършва операциите по сортиране на колетните пратки или подава минимално количество колетни пратки.
- 5 По силата на членове 1 и 2 от Postumwandlungsgesetz (Закон за реорганизация на пощата) от 14 септември 1994 г. (BGBl. 1994 I, стр. 2339) трите създадени в резултат на разделянето на Deutsche Bundespost правни субекта са преобразувани в акционерни дружества („Aktiengesellschaft“ (AG), считано от 1 януари 1995 г., а

именно Deutsche Post AG (наричано по-нататък „DP AG“), Deutsche Telekom AG и Deutsche Postbank AG.

- 6 На последно място, от член 4, параграф 1 от Postgesetz (Закон за пощите) от 22 декември 1997 г. (BGBl. 1997 I, стр. 3294) следва, че пощенските услуги, свързани с колетни пратки, чието тегло не надхвърля 20 килограма, представляват универсална услуга.

Обстоятелства, предхождащи спора, и спорното решение

- 7 DPAG действа както в сектора на превоза на пощенски пратки, в който по време на разглежданите събития има монопол, така и в други два пощенски сектора, а именно превоза на колетни пратки, както и превоза на периодични издания и вестници, като за разлика от първия сектор, последните два сектора са отворени за конкуренция.
- 8 В сектора на превоза на колетни пратки DPAG осигурява по-специално услуги за превоз на големи количества колетни пратки, които не се обработват директно на гишетата в пощенските станции (наричан по-нататък „сектор на колетните пратки от врата до врата“). Самият този сектор има две подразделения — два главни сегмента, а именно, от една страна, превоза на колетни пратки от врата до врата, насочен към бизнес потребителите, които предварително сортират или подават минимално количество колетни пратки, и от друга — превоза на колетни пратки за сметка на предприятията за продажби по пощата, които експедират поръчаните по каталог или по електронен път стоки.

- 9 През 1994 г. частното предприятие за доставяне на колетни пратки UPS Europe SA (наричано по-нататък „UPS“) и Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (наричано по-нататък „BIEK“) подават оплакване до Комисията. По същество UPS и BIEK упрекуват DB Postdienst, затова че от една страна, води политика на продажба на загуба в сектора на колетните пратки от врата до врата, което е злоупотреба с господстващо положение по смисъла на член 82 ЕО, и от друга, покрива загубите си в посочения сектор със своите приходи, генерирани в запазения сектор, или с публични ресурси, които му били предоставени в нарушение на член 87 ЕО.
- 10 На 20 март 2001 г. Комисията приема Решение 2001/354/ЕО във връзка с процедура по прилагане на член 82 от Договора за ЕО (Преписка COMP/35.141 — Deutsche Post AG) (ОВ L 125, стр. 27), в което по същество приема, че DB Postdienst, а впоследствие DP AG, е нарушило член 82 ЕО, доколкото злоупотребявало с господстващото си положение единствено в сегмента на превоза на колетни пратки за сметка на предприятията за продажби по пощата, които експедират поръчаните по каталог или по електронен път стоки, а именно затова че следвало политика на продажба на загуба в периода между 1990 г. и 1995 г., предлагайки цени, по-ниски от собствените му разходи, свързани със съответния вид услуга.
- 11 На 19 юни 2002 г. Комисията приема спорното решение, в което приема, че размерът на трансферите, направени въз основа на член 37, параграф 3 от PostVerfG от DB Telekom, а след това от Deutsche Telekom AG, в полза на DB Postdienst, след това — на DP AG, като компенсация за доставките на услуги от общ икономически интерес (наричани по-нататък „УОИИ“), бил по-висок от необходимото за компенсиране на нетните допълнителни разходи, направени от последните две предприятия за доставката на посочените услуги. Въз основа на това Комисията заключава, че сумата, отговаряща на тази свръхкомпенсация е била използвана за покриване на дефицита в сегментите на сектора на колетните пратки от врата до врата, отворени за конкуренция. Според посоченото решение този дефицит възлизал общо на 1 118,7 милиона DEM и бил резултат от възприетата в периода между 1994 г. и 1999 г. от DB Postdienst, а по-късно от DP AG политика на продажба на загуба, установена в Решение 2001/354.

- 12 Поради това Комисията приема, че тази свръхкомпенсация представлява не-съвместима с Договора за ЕО държавна помощ и разпорежда на Федерална република Германия да вземе всички необходими мерки, за да изиска от DP AG възстановяването на тази помощ.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 13 DP AG подава до Общия съд жалба за отмяна на спорното решение, като се позовава по-конкретно на нарушение от страна на Комисията на член 87, параграф 1 ЕО и на член 86, параграф 2 ЕО, доколкото тя не била доказала наличието на предимство в полза на DP AG.
- 14 В първото си твърдение за нарушение DP AG по-конкретно поддържа, че Комисията не е изпълнила задължението си да изследва дали общият размер на направените от DB Telekom трансфери надхвърля общия размер на нетните допълнителни разходи, които DP AG е трябвало да поеме, за да изпълни задачите си за УОИИ. Във второ твърдение за нарушение то поддържа, че при всяко положение Комисията неправилно приела, че направените от DB Telekom трансфери са му дали възможност да покрие допълнителни разходи, свързани с политиката му на продажба на загуба.
- 15 При разглеждане на първото твърдение за нарушение Общият съд първо описва следвания от Комисията метод, чрез който достига до извода, че DP AG се е ползвало от предимство.
- 16 Във връзка с това в точка 78 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че Комисията първо констатира, че между 1990 г. и 1995 г. DP AG е получило трансфери, осъществени от DB Telekom, в размер на 11 081 милиона

DEM — единствените публични ресурси, които се разглеждат като релевантни в спорното решение. На второ място, тя установява, че DP AG е регистрирало нетни допълнителни разходи в размер на 1 118,7 милиона DEM в резултат на водената от него между 1994 г. и 1999 г. политика на продажба на загуба в отворените за конкуренция сегменти на услугите за доставка на колетни пратки от врата до врата и че посочените допълнителни разходи не били свързани с изпълнението на УОИИ. На трето място, Комисията установява, че между 1990 г. и 1998 г. DP AG регистрира за всички сектори на дейност, взети заедно, общ дефицит в размер на 2 289 милиона DEM, така че не могло да покрие посочените допълнителни разходи със свои собствени ресурси. Въз основа на тези три предпоставки и тъй като DP AG не доказало, че е покрило разглежданите нетни допълнителни разходи с ресурси, различни от получените чрез направените от DB Telekom трансфери, Комисията прави извода, че DP AG по необходимост е компенсирало посочените допълнителни разходи чрез тези трансфери, така че то се е ползвало от държавна помощ в същия размер.

17 По-нататък, за да изследва дали този метод е правилен, Общият съд отбелязва в точки 80—82 от обжалваното съдебно решение, че без да изследва представената във връзка с това от Федерална република Германия информация, Комисията не се е произнесла по въпроса дали секторът на колетните пратки от врата до врата представлява УОИИ, но признава, поне имплицитно, че DP AG е регистрирало освен нетните допълнителни разходи, генерирани от неговата политика на продажба на загуба, и нетни допълнителни разходи, свързани с изпълнението на УОИИ.

18 В точка 84 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява също, че според спорното решение Федерална република Германия е представила на Комисията информация относно разходите, свързани с изпълнението на възложените на DP AG УОИИ, които възлизали на 20 426 милиона DEM или на сума, значително по-висока от сумата 11 081 милиона DEM, съответстваща на трансферите, извършени от DB Telekom в полза на DP AG.

- 19 Накрая в точка 85 от обжалваното съдебно решение, Общият съд отбелязва, че Комисията не е проверила дали общият размер на тези трансфери е бил по-нисък от общия размер на нетните допълнителни разходи на DP AG, свързани със задачата му за УОИИ, хипотеза, при която посочените трансфери не са осигурили никакво предимство на същото.
- 20 Въз основа на това в точка 88 от обжалваното съдебно решение Общият съд прави извода, че Комисията не е доказала в достатъчна степен, че направените от DB Telekom в полза на DP AG трансфери са му дали възможност да се ползва от предимство по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.
- 21 Във връзка с това в отговор на доводите на Комисията Общият съд уточнява в точка 91 от обжалваното съдебно решение, че свободата на преценка, с която тази институция разполага, не стига дотам, че да ѝ позволи да предположи, че направените от DB Telekom трансфери са осигурили предимство на DP AG, без преди това да изследва дали общият размер на тези трансфери надвишава общия размер на допълнителните разходи, свързани с изпълнението на УОИИ, при положение че германските власти са представили информация в този смисъл.
- 22 В точки 93 и 94 от обжалваното съдебно решение Общият съд наистина приема, че Комисията действително е била длъжна да направи такова изследване дори при положение че както тя изтъква в случая, условията, посочени в Решение от 22 ноември 2001 г. по дело Ferring (C-53/00, Recueil, стр. I-9067), както и в Решение от 24 юли 2003 г. по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Recueil, стр. I-7747), не били изпълнени. Комисията обаче се задоволрила да констатира, че не било възможно нетните допълнителни разходи, генерирани от политиката на DP AG на продажба на загуба, да бъдат компенсирани, тъй като те не били свързани с изпълнението на УОИИ, но не проверила дали DP AG не е регистрирало други нетни допълнителни разходи, които да са били

свързани с изпълнението на УОИИ, за които е имало право да иска компенсация чрез всички извършени от DB Telekom трансфери.

- 23 Въз основа на тези съображения в точка 96 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че първото твърдение за нарушение на DP AG е основателно.
- 24 След това от съображения за изчерпателност Общият съд изследва второто твърдение за нарушение на DP AG. По-конкретно в точки 102—107 от обжалваното съдебно решение въз основа на съдържащата се в спорното решение информация и на тази, представена от Федерална република Германия, той изследва дали направените между 1990 г. и 1995 г. от DB Telekom трансфери в размер на 1 1081 милиона DEM, са дали възможност на DP AG да покрие генерирани от политиката му на продажба на загуба нетни допълнителни разходи в размер на 1 118,7 милиона DEM. В точка 108 от същото решение Общият съд установява, че това не е така, тъй като понесените през същия период от DP AG загуби възлизат на 16 363 милиона DEM.
- 25 Въз основа на това в точка 109 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до заключението, че изводите на Комисията за ползвано от DP AG предимство в размер на 1 118,7 милиона DEM се опровергават от констатацията, че претърпените от това дружество между 1990 г. и 1995 г. окончателни загуби били в такъв размер, че направените от DB Telekom в полза на DP AG трансфери се оказвали недостатъчни за покриването на нетните допълнителни разходи, генерирани от водената от него политика на продажба на загуба от 1994 г. до 1999 г.
- 26 След като приема за основателни тези две твърдения за нарушения, Общият съд отменя спорното решение, без да разглежда другите твърдения за нарушения на DP AG.

Искания на страните

- 27 С жалбата си Комисията иска от Съда да отмени изцяло обжалваното съдебно решение, след което да отхвърли подадената от DP AG жалба за отмяна или, при условията на евентуалност, да върне делото за ново разглеждане на Общия съд и да осъди DP AG да заплати съдебните разноски.
- 28 BIEK и UPS са подали насрещна жалба, с която искат от Съда да отмени изцяло обжалваното съдебно решение и да осъди DP AG да заплати съдебните разноски.
- 29 DP AG иска от Съда да отхвърли изцяло жалбата на Комисията и да я осъди да заплати съдебните разноски за производството по обжалване. Освен това то поддържа исканията си, направени в първата инстанция, за отмяна на спорното решение и осъждане на Комисията да заплати съдебните разноски за производството пред Общия съд. DP AG иска също да се приеме, че изложените в насрещните жалби правни основания са неоснователни.
- 30 Федерална република Германия иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

По жалбата

- 31 В подкрепа на жалбата си Комисията сочи две правни основания, изведени, първото, от допуснатото нарушение на член 87, параграф 1 ЕО и член 86, параграф 2

ЕО, тъй като Общият съд приел за незаконосъобразен методът, въз основа на който е направен изводът за наличие на държавна помощ, и второто, от нарушение на член 230 ЕО, тъй като Общият съд превишил правата си като заместил със своя собствен метод използвания от Комисията метод на изчисляване на свързаните с изпълнението на УОИИ допълнителните разходи.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 87, параграф 1 ЕО и член 86, параграф 2 ЕО

По първата част

– Доводи на страните

³² Според Комисията, ВІЕК и UPS Общият съд нарушил членове 87, параграф 1 ЕО и 86, параграф 2 ЕО, тъй като същият, без да обясни причините, поради които методът, използван от Комисията, за да установи наличието на предимство, не бил правилен, приел, че трябвало да се приложи друг метод на изследване, за да се провери дали в случая имало такова предимство.

³³ Комисията смята, че използваният в спорното решение метод е разумен, доколкото се основава на предпоставката, че „парите все трябва да идват отнякъде, най-малкото в средносрочен или дългосрочен план, и че те не се появяват от

нищото“. Изводът, че водената от DP AG политика на продажба на загуба била финансирана с получената от него държавна помощ, се налагал а fortiori, след като от фактите се установявало, че дейността в сектора на колетните пратки от врата до врата се осъществявала на загуба поради агресивната ценова политика, която не позволявала да се покрият разходите за предоставяните услуги, и поради това че DP AG не реализирало в други дейности излишъци, които да е могло да пренасочи в този сектор.

34 При тези обстоятелства от неоспорената констатация за дефицит в средносрочен и дългосрочен план в сектора на колетните пратки от врата до врата, както и от липсата на собствени средства „задължително“ следвало, че за този сектор DP AG зависело от финансовите компенсации, свързани с другите сектори на дейност на предприятието, за които получавало държавни помощи. Следователно очевидно се налагал изводът за наличието на връзка между държавното финансиране и политиката на продажба на загуба, така че не било необходимо никакво допълнително доказателство.

35 DP AG възразява, че Общият съд не бил длъжен да сочи причините, поради които избраният от Комисията метод не бил правилен, тъй като понятието за държавна помощ е обективно понятие. По този въпрос Съдът вече е приел в точка 92 от посоченото по-горе Решение по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, че за да не бъде квалифицирана като държавна помощ, компенсацията, представляваща насрещната престация за извършените доставки на услуги от предприятията бенефициери, за изпълнението на задължения за обществена услуга, не трябва да надвишава необходимото за покриване на всички или част от разходите, направени за изпълнението на тези задължения. Такова изчисляване впрочем било задължително и всеки метод като използвания в случая от Комисията, който го пропуснал, не можел да не бъде неправилен.

36 Според DP AG използваният от Комисията метод при всички положения не бил подходящ за доказване, че дефицитът, който се твърди, че съществувал в сектора на услугите за колетни пратки от врата до врата, „задължително“ бил

финансиран чрез направените от DB Telekom трансфери в негова полза. Действително такъв метод не отчитал факта, че в икономическата действителност, когато загубите за една година не могат да се покрият със собствени средства, те се отчитат като загуби и се отнасят в баланса за следващата година. Така самият факт, че загуба не може да бъде компенсирана със собствени средства в годината, през която е натрупана, не означава непременно, че тя е компенсирана с външни средства.

- 37 Според Федерална република Германия настоящото дело не се отнася просто до въпроса за приложимия в конкретния случай метод, а трябва да определи пределите на тежестта на доказване за факта, че DP AG е получило предимство, доказване, което Комисията трябва да осъществи. Според тази държава членка посоченото по-горе Решение по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, изисква да се остойностят направените за задълженията за предоставяне на УОИИ нетни допълнителни разходи и да се сравнят със средствата, прехвърлени като компенсация за същите задължения. Само въз основа на резултата от това сравнение може да се установи наличието на евентуална свръхкомпенсация.

– Съображения на Съда

- 38 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика квалификацията „помощ“ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО изисква всички условия, посочени в тази разпоредба, да са изпълнени (Решение от 21 март 1990 г. по дело Белгия/Комисия, известно като „Tubemeuse“, C-142/87, Recueil, стр. I-959, точка 25, Решение от 1 юли 2008 г. по дело Chronopost и La Poste/Ufex и др., C-341/06 P и C-342/06 P, Сборник, стр. I-4777, точка 125, както и Решение от 17 юли 2008 г. по дело Essent Network Noord и др., C-206/06, Сборник, стр. I-5497, точка 63).

- 39 За да може национална мярка да бъде квалифицирана като държавна помощ, първо трябва да става въпрос за намеса на държавата или чрез ресурси на държавата, второ, тази намеса трябва да е в състояние да засегне търговията между държавите членки, трето, тя трябва да предоставя предимство на своя бенефициер и четвърто, трябва да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията (вж. по-специално в този смисъл Решение от 23 март 2006 г. по дело *Enirisorse*, C-237/04, *Recueil*, стр. I-2843, точки 38 и 39, Решение от 30 март 2006 г. по дело *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, C-451/03, *Recueil*, стр. I-2941, точка 56, както и Решение от 17 ноември 2009 г. по дело *Presidente del Consiglio dei Ministri*, C-169/08, *Сборник*, стр. I-10821, точка 52).
- 40 Тъй като разглежданото правно основание се отнася само до третото от тези условия, следва да се отбележи, че според постоянната съдебна практика за държавни помощи се считат намесите, които под каквато и да било форма са в състояние пряко или непряко да поставят предприятия в по-благоприятно положение или които трябва да се считат за икономическо предимство, което предприятието получател не би получило в нормални пазарни условия (посочените по-горе Решение по дело *Enirisorse*, точка 30, Решение по дело *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, точка 59 както и Решение по дело *Essent Netwerk Noord* и др., точка 79).
- 41 При тези обстоятелства по отношение на предприятия, натоварени с УОИИ Съдът уточнява, че доколкото държавна намеса трябва да се счита за компенсация, представляваща насрещна престация на осъществените от предприятията получател услуги с оглед на изпълнение на задължения за обществени услуги, така че тези предприятия в действителност не извличат полза от финансово предимство и следователно тази намеса няма за резултат да постави тези предприятия в по-благоприятно конкурентно положение спрямо конкурентните предприятия, посочената намеса не попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО (вж. в този смисъл посочените по-горе Решение по дело *Ferring*, точка 27, Решение по дело *Altmark Trans* и *Regierungspräsidium Magdeburg*, точка 87, Решение по дело *Enirisorse*, точка 31, както и Решение по дело *Essent Netwerk Noord* и др., точка 80).

- 42 За да може обаче в конкретен случай компенсация по този начин да избегне квалификацията „държавна помощ“, трябва да бъдат изпълнени определен брой условия (посочените по-горе Решение по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, точка 88, Решение по дело Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, точка 61, както и Решение по дело Essent Network Noord и др., точка 81).
- 43 По-конкретно компенсацията не може да надвишава необходимото за покриване на всички или на част от разходите, наложени от изпълнението на задълженията за обществени услуги, при отчитане на свързаните с тях приходи, както и на разумна печалба за изпълнението на тези задължения (вж. в този смисъл посочените по-горе Решение по дело Ferring, точка 32, Решение по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, точка 92, Решение по дело Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, точка 66, както и Решение по дело Essent Network Noord и др., точка 84).
- 44 От това следва, че когато Комисията трябва да изследва валидността на система за финансиране на УОИИ от гледна точка на член 87 ЕО, тя трябва по-специално да провери дали това условие е изпълнено.
- 45 В това отношение, що се отнася до твърдението за нарушение, според което в обжалваното решение не се сочат недостатъците на използвания от Комисията метод, следва да се отбележи, че в точка 85 от това решение Общият съд първо установява, че Комисията не е проверила дали общият размер на направените от DB Telekom трансфери превишава общия размер на нетните допълнителни разходи, направени от DP AG за УОИИ.
- 46 По-нататък, от точки 91 и 94 от обжалваното съдебно решение се установява по-конкретно, че Общият съд е приел, че Комисията не е могла да презумира, че посочените трансфери са представлявали предимство по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, точно защото е пропуснала да изследва, от една страна, дали общият размер на направените от DB Telekom трансфери надхвърля общия размер на неоспорените допълнителни разходи, направени от DP AG, и от друга страна, дали същото не е регистрирало други нетни допълнителни разходи, свързани с

изпълнението на УОИИ, за които е имало право да претендира компенсация чрез всичките посочени трансфери, при условията, изложени в посоченото по-горе Решение по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg.

47 При тези условия няма основания Общият съд да бъде упрекван, затова че не е изложил недостатъците на метода, използван от Комисията в спорното решение. Всъщност от изложеното по-горе следва, че тези недостатъци са установени от Общия съд, когато е изследвал законосъобразността на посочения метод от гледна точка на член 87, параграф 1 ЕО.

48 След като Общият съд с основание е стигнал до заключението, че приложеният от Комисията в спорното решение метод има недостатъци, първата част от първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

По втората част

– Доводи на страните

49 Във втората част от това правно основание Комисията изтъква, подкрепяна от ВЕК и UPS, че Общият съд неправилно я упреква, че не е изследвала всички доказателства, между които и представените от Федерална република Германия, и че по този начин е нарушила правилата за доказателствената тежест.

50 Всъщност обстоятелството, че DP AG не разполагало със собствени средства, било достатъчно само по себе си, за да се установи, че то е използвало държавните ресурси, които получило, за да финансира нетните допълнителни разходи за политиката си на продажба на загуба в сектора на услугите на колетните пратки от врата до врата. Освен това Комисията и UPS са на мнение, че дори ако Комисията беше получила и изследвала всички сведения и доказателствени средства, на които се позовава Общият съд в обжалваното съдебно решение, логически тя не би могла да стигне до друг извод.

51 Комисията поддържа също, че DP AG е трябвало да докаже, че използваният в спорното решение метод бил неправилен, а не че съществувал друг метод, който също можело да се използва. Във всеки случай, обратно на това, което приема Общият съд в точка 87 от обжалваното съдебно решение, Комисията не е била длъжна да докаже, че прилагането на избора от Общия съд метод било невъзможно.

52 В това отношение Федерална република Германия смята, че твърдението на Комисията и на UPS, че изследването на представените от DP AG и от самата нея сведения относно размера на нетните допълнителни разходи, свързани със задълженията от общ интерес във връзка с пощенските услуги, в никакъв случай не би позволило на Комисията да стигне до друг резултат, що се отнася до наличието на предимство, не е обосновано и противоречи на представените от DP AG и посочената държава членка цифрови данни.

– Съображения на Съда

53 На първо място, що се отнася до довода, че като упрекнал Комисията, защото че не е изследвала всички доказателства, Общият съд нарушил правилата относно доказателствената тежест, следва да се отбележи, че от една страна, в

точка 85 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че в спорното решение Комисията не е взела предвид всички представени от Федерална република Германия сведения относно някои допълнителни разходи, свързани с изпълнението на задача за УОИИ. От друга страна, в точка 86 от същото съдебно решение Общият съд установява също, че Комисията не е отбелязала или установила, че тази държава членка и DP AG не са ѝ представили необходимите сведения, за да провери дали размерът на направените от DB Telekom трансфери не е превишавал неоспорените нетни допълнителни разходи.

54 Трябва да се отбележи обаче, че в точки 85—88 от обжалваното съдебно решение Общият съд упреква Комисията, че е пропуснала да изследва доказателствата, които страните в административната процедура са ѝ представили, доказателства, които биха могли да се окажат от значение за изследването относно наличието на „предимство“ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО в полза на DP AG, каквото Комисията твърдяла, че съществува. При тези обстоятелства следва да се отбележи, че Общият съд по никакъв начин не е нарушил правилата относно доказателствената тежест.

55 Що се отнася до довода, според който дори да беше изследвала всички данни и доказателствени средства, на които се позовава Общият съд в обжалваното съдебно решение, логически Комисията не би могла да достигне до друг извод, достатъчно е да се отбележи, че именно като отчита тези данни, Общият съд в точки 108 и 109 от обжалваното съдебно решение стига до заключение, различно от това, до което стига спорното решение. От това следва, че този довод трябва да се отхвърли като необоснован.

56 На второ място, що се отнася до твърдението, че в точка 87 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно възложил на Комисията тежестта на доказване на „невъзможността“ да бъде приложен избраният от самия Първоинстанционен съд метод, следва да се отбележи, че това твърдение е резултат от неправилен прочит на посоченото съдебно решение.

- 57 Всъщност в споменатата точка Общият съд само установява, че би приел като оправдание за използването на метод, различен от този, който следва от прилагането на критериите, изведени от посоченото по-горе Решение по дело *Altmark Trans* и *Regierungspräsidium Magdeburg*, обстоятелството, че по обективни причини Комисията е била възпрепятствана да направи изследване на предоставените от DP AG и Федерална република Германия данни.
- 58 В споменатата точка 87 обаче Общият съд само отбелязва, че Комисията не е посочила никакво доказателство, с което да може да се установи каквато и да е пречка за извършване на това изследване. При тези обстоятелства този довод също не може да бъде приет.
- 59 С оглед на изложените по-горе съображения следва втората част от първото правно основание да се отхвърли като неоснователна.

По третата част

– Доводи на страните

- 60 Подкрепяна от BIEK и UPS, Комисията упреква Общия съд, че е изопачил съдържателните с в преписката доказателства, като приел в точка 82 от обжалваното съдебно решение, от една страна, че в спорното решение тя не установила, че

данните, които ѝ предоставила Федерална република Германия за това, че секторът на услугите за колетни пратки от врата до врата представлявал УОИИ, не били обосновани, и от друга страна, че признала, поне имплицитно, че DP AG регистрирало, освен нетните допълнителни разходи, предизвикани от политиката му на продажба на загуба, нетни допълнителни разходи, свързани с изпълнението на УОИИ. Според Комисията обаче в точка 76 от мотивите на спорното решение се установявало, че въпросният сектор не представлява УОИИ и че въпросът за наличието на нетни допълнителни разходи, свързани с изпълнението на УОИИ, във всеки случай бил без значение за избора от нея метод на изследване.

61 От своя страна, DP AG смята, че тази част е явно необоснована, доколкото, от една страна, що се отнася до споменатите нетни допълнителни разходи, Общият съд се основал на точка 43 от мотивите на спорното решение, където става въпрос за всички услуги, свързани с доставка на колетни пратки, от които секторът на услугите, свързани с колетни пратки от врата до врата, е само една част. От друга страна, твърдението за нарушение на Комисията било резултат от неправилен прочит на обжалваното съдебно решение, тъй като Общият съд отменил спорното решение с мотива, че при всички положения Комисията е пропуснала да провери дали направените от DB Telekom трансфери не са били обосновани от тези нетни допълнителни разходи, свързани с изпълнението на УОИИ.

62 Федерална република Германия е на мнение, че в спорното решение Комисията е изразила становище само по някои специфични услуги от областта на транспорта на колетни пратки от гледна точка на техния характер на УОИИ, но не и относно услугата за транспорт на колетни пратки като цяло. Освен това в точка 72 от мотивите към това решение Комисията споменавала недвусмислено „точно определена мисия на DP AG“ и „изпълнение на задължение за обществена услуга“. При това положение Общият съд с основание установил мълчаливо признаване от страна на Комисията на факта, че и в сектора на услугите за колетните пратки от врата до врата действително също съществували задължения за обществена услуга под формата на задължение за изпращане при спазване на единна достъпна тарифа.

– Съображения на Съда

⁶³ В самото начало следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика от член 225 ЕО и член 58, първа алинея от Статута на Съда следва, че Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Общият съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност, щом тези доказателства са били редовно събрани и общите принципи на правото и приложимите процесуални норми относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Общият съд може да преценява значението, което трябва да бъде придадено на представените му доказателства. Следователно освен в случай на изопачаване на посочените доказателства тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. по-специално Решение от 18 март 2010 г. по дело *Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия*, C-419/08 P, Сборник, стр. I-2259, точки 30 и 31, както и цитираната съдебна практика).

⁶⁴ Важно е освен това да се напомни, че изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибегва до нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата (Решение по дело *Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия*, посочено по-горе, точка 32 и цитираната съдебна практика).

⁶⁵ В рамките на тази част с първото си твърдение за нарушение Комисията оспорва съдържащото се в точка 82 от обжалваното съдебно решение твърдение, че тя не се е произнесла по предоставените от Федерална република Германия сведения относно факта, че секторът на услугите за колетни пратки от врата до врата представлявал УОИИ, при положение че в спорното решение Комисията установила, че този сектор не представлява УОИИ.

66 В това отношение е уместно да се обърне внимание на факта, че в точка 76 от мотивите на спорното решение Комисията се позовава на изложението на мотивите на PPfLV, според което член 2, параграф 2, точка 3 от този текст изключва от общото задължение за превоз на малките колетни пратки пратките, за които са сключени отделни договори с определени клиенти, например с тези, които предварително обработват пратките си, или с тези, които сключват договори за сътрудничество, и че по отношение на тези бизнес клиенти може да не се прилага задължението за превоз, като се има предвид, че поради съществуващата в този сектор конкуренция това задължение е излишно.

67 Следва обаче да се отбележи, че както изтъква Федерална република Германия в посочената точка от мотивите, Комисията се позовава на някои специфични услуги от областта на превоза на колетни пратки с оглед на техния характер на УОИИ, но не на услугата за превоз на колетни пратки като цяло. Впрочем следва също да се подчертае, което прави и DP AG, че Общият съд отменя спорното решение не заради подхода на Комисията по отношение на квалификацията на въпросните услуги като УОИИ, а с мотива, че Комисията е пропуснала да провери дали направените от DB Telekom трансфери представлявали свръхкомпенсация спрямо неоспорените нетни допълнителни разходи, свързани с изпълнението на УОИИ.

68 При тези условия Общият съд не може да бъде основателно упрекван в изопачаване на фактите по делото.

69 Ето защо първото твърдение за нарушение на Комисията не може да бъде уважено.

70 Що се отнася до второто твърдение за нарушение, което се отнася до имплицитното признаване от страна на Комисията на факта, че DP AG регистрирало нетни допълнителни разходи, свързани с изпълнението на УОИИ, достатъчно е да се посочи, че в точка 73 от мотивите на спорното решение Комисията

отбелязва, че „се оказва, че DP AG понася нетни допълнителни разходи, от които само малка част не се дължи на изпълнението на задължение за обществена услуга“. Въз основа на това твърдение Общият съд е могъл да направи извода, без да изопачава доказателствата, че Комисията е признала, поне имплицитно, че DP AG понасяло и свързани с УОИИ разходи.

- 71 След като от изложените по-горе съображения се установява, че Общият съд не е изопачил фактите, които е трябвало да прецени, следва да се отхвърли също и третата част от първото правно основание като неоснователна.

По четвъртата част

– Доводи на страните

- 72 Комисията, подкрепяна от BIEK и UPS, оспорва мотивите, изложени от съображения за изчерпателност в точки 101—109 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд изследва освен съдържащите се в спорното решение сведения и тези, предоставени от Федерална република Германия. Становището на тези страни по делото е, че посочените сведения, особено тези, относно преотстъпните от DP AG на германската държава суми, както и относно трансферите от DB Telekom, са без значение с оглед прилагането на използвания от Комисията метод, което обяснявало защо тяхната правилност не е оспорена от нея. При всяко положение така направената от Общия съд преценка била непълна и неправилна, доколкото, от една страна, от нея не следвало по-конкретно, че DP AG е могло да оцелее финансово без компенсации от страна на DB Telekom, и от друга страна, в нея не се разглеждал въпросът дали DP AG е разполагало с достатъчно ликвидни средства, за да компенсира нетните допълнителни

разходи, причинени от политиката му на продажба на загуба, и то въпреки регистрирания от това дружество общ дефицит.

73 В това отношение DP AG изтъква, че упрекът от страна на Комисията, затова че Общия съд не е установил възможността DP AG да оцелее без финансова компенсация, е неотносим. Наистина, Общият съд би могъл да се задоволи да изключи, че средствата с произход от направените от DB Telekom трансфери в периода 1990—1994 г. са били използвани за покриване на нетните допълнителни разходи, предизвикани от политиката на продажба на загуба, водена между 1995 г. и 1999 г. с мотива, че те вече били изчерпани.

74 Федерална република Германия добавя, че при всички положения Комисията е била длъжна да докаже, че разглежданият държавен принос е представлявал свръхкомпенсация за нетните допълнителни разходи, направени за доставката на УОИИ. Впрочем нито един разход, разгледан самостоятелно, не би могъл да се покрие от други собствени средства на DP AG, тъй като то е понесло загуби през разглеждания период. В действителност подходът на Комисията би довел до абсурдния резултат, че всеки разход е трябвало да бъде финансиран с публични средства.

– Съображения на Съда

75 Следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика, оплакванията срещу мотивите на решение на Общия съд, изложени по съображения за изчерпателност, не могат да доведат до отмяната на това решение и следователно са неотносими (Решение от 7 ноември 2002 г. по дело Hirschfeldt/Европейска агенция за околната среда, C-184/01 P, Recueil, стр. I-10173, точка 48; Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 148, както и Определение от 9 март 2007 г. по дело Schneider Electric/Комисия, C-188/06 P, точка 64).

- 76 В това отношение от анализа на трите първи части от настоящото правно основание се установява, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел за основателно първото изложено от DP AG твърдение за нарушение в жалбата му за отмяна, според което Комисията е нарушила член 87, параграф 1 ЕО, като е приела, че направените от DB Telekom трансфери са му осигурили предимство.
- 77 Ето защо, дори да се предположи, че съдържащите се в точки 101—109 от обжалваното съдебно решение мотиви са неправилни от правна страна, важно е да се подчертае, че такава констатация не би имала никакво значение за основателността на преценката на твърдението за нарушение относно неправомерността на спорното решение от гледна точка на член 87, параграф 1 ЕО.
- 78 При това положение следва да се приеме, че четвъртата част от настоящото правно основание е неотнوسима.
- 79 С оглед на изложените по-горе съображения следва първото повдигнато от Комисията правно основание да се отхвърли изцяло.

По второто правно основание, изведено от нарушение на член 230 ЕО

– Доводи на страните

- 80 С второто си правно основание Комисията упреква Общия съд, затова че е излязъл извън пределите на своята компетентност, определени в член 230 ЕО, тъй като заменил метода на Комисията със своя собствен метод за изчисляване на

допълнителните разходи, свързани с изпълнението на УОИИ. Когато Комисията отдава предпочитание на метода, който ѝ позволява да разглежда и обработва бързо и ефикасно възраженията на жалбоподателите в рамките на добрата вътрешна административна практика, не би трябвало Общият съд да взема решения вместо нея за избора на приложимия метод.

⁸¹ Освен това Комисията, подкрепяна от BIEK и UPS, изтъква, че в мотивите си, изложени в точки 101—109 от обжалваното съдебно решение, Общият съд влязъл в ролята на Комисията, като изследвал сведения, които изобщо не били изследвани в спорното решение.

⁸² Обратно, DP AG счита, че Общият съд се е ограничил до използване на метода, който задължително трябвало да бъде използван според практиката на Съда. Всъщност според Съда и административната практика на Комисията установяването на предимство в случай на държавни помощи поради плащания със средства на държавата като компенсация за изпълнението на задължения за обществена услуга предполагало първо да бъдат определени разходите, направени за изпълнението на тези задължения от общ интерес.

⁸³ От своя страна, Федерална република Германия поддържа, че Общият съд не е заменил неправомерно преценката на Комисията със своята преценка. В посочените в настоящото правно основание точки от обжалваното съдебно решение той се ограничил до изследване на счетоводните аспекти, след като в точки 78—96 от същото съдебно решение направил анализ на спорното решение от правна страна. Във всеки случай, след като нарушението на член 87, параграф 1 ЕО е установено, споменатото правно основание е неотнормисимо.

– Съображения на Съда

- ⁸⁴ Трябва да се отбележи, че както следва от член 230 ЕО, предмет на жалбата за отмяна е контролът на законосъобразността на актовете, приети от изброените в този член институции на Общността, като анализът на повдигнатите в рамките на това обжалване правни основания няма нито за цел, нито за резултат да замести пълното разследване на случая в рамките на административната процедура (вж. в този смисъл Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 Р, C-205/00 Р, C-211/00 Р, C-213/00 Р, C-217/00 Р и C-219/00 Р, Recueil, стр. I-123, точка 103).
- ⁸⁵ В това отношение следва да се посочи, че в точки 68—88 от обжалваното съдебно решение Общият съд прави анализ от гледна точка на член 87, параграф 1 ЕО на метода, използван от Комисията в спорното решение, по-конкретно за да провери дали трансферите от DB Telekom, от които DP AG се е ползвало, са могли да представляват предимство по смисъла на посочената разпоредба, както и на съответната съдебна практика.
- ⁸⁶ В рамките на този анализ в точки 80—88 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва слабите места в направеното от Комисията в рамките на спорното решение изчисление, в резултат на което се установява, че тя не е доказала, че споменатите трансфери са осигурили такова предимство на DP AG.
- ⁸⁷ При това положение следва да се приеме, че Общият съд не е заместил метода на Комисията със своя собствен метод, а неговото изследване се е ограничило до съдебен контрол на законосъобразността на спорното решение.

- 88 Колкото до твърдението за нарушение, свързано с обстоятелството, че като разгледал данни, които изобщо не са били анализирани в рамките на спорното решение, Общият съд е влязъл в ролята на Комисията, следва да се приеме, от една страна, с оглед на съдържащите се в точки 76—78 от настоящото решение съображения, че преценките на Общия съд в точки 101—109 от обжалваното съдебно решение са направени от съображения за изчерпателност, както и от друга страна, с оглед на цитираната в точка 75 от настоящото решение съдебна практика, че това второ твърдение за нарушение е неотносимо.
- 89 С оглед на изложените по-горе съображения Общият съд не може да бъде основателно упрекуван, затова че в нарушение на член 230 ЕО е превишил правомощията си. Ето защо второто правно основание следва да се отхвърли като неоснователно.
- 90 Тъй като нито едно от двете правни основания, изложени от Комисията в подкрепа на жалбата ѝ, не е прието за основателно, жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По насрещните жалби

– Доводи на страните

- 91 В насрещните си жалби BIEK и UPS поддържат, че Общият съд не се е съобразил с посоченото по-горе Решение по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, доколкото не е взел предвид, че в конкретния случай не било спазено нито едно от въведените с това решение изисквания, за да може по отношение

на компенсация за доставка на УОИИ да не бъдат прилагани разпоредбите за държавните помощи. Всъщност, на първо място, въведената от DP AG практика за прилагане на цени, по-ниски от единната законна тарифа в сектора на услугите за колетните пратки от врата до врата, не отговаряла на задачата за обществена услуга. На второ място, условията, при които се осъществявали трансферите от DB Telekom не били предварително установени по обективен и прозрачен начин. На трето място, поради липсата на точно определяне на предназначението на трансферите не било възможно да се установи дали те са довели до свръхкомпенсация. На последно място, компенсацията, която трябвало да се осъществи чрез споменатите трансфери, ставала без всякакъв анализ на свързаните с изпълнението на УОИИ разходи.

- ⁹² DP AG отговаря на тези доводи, че Общият съд не бил длъжен да проверява дали са спазени въведените с посоченото по-горе Решение по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg изисквания. Всъщност, за да се отмени спорното решение, била достатъчна констатацията, че Комисията пропуснала да провери дали е трябвало DP AG да прави свързани с изпълнението на задължения за УОИИ нетни допълнителни разходи.

– Съображения на Съда

- ⁹³ След като първо установява, че Комисията признала поне имплицитно, че DP AG имало разходи, част от които били свързани с изпълнението на УОИИ, както беше отбелязано в точки 66—73 от настоящото решение, след това при проверката на законосъобразността Общият съд правилно разглежда изложеното от DP AG твърдение за нарушение във връзка с използвания от Комисията метод при изчисляване на евентуална свръхкомпенсация по смисъла на третото условие от посоченото по-горе Решение по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, както беше припомнено в точки 41—43 от настоящото решение.

- 94 При това изследване в точка 94 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига именно до извода, че след като посоченият метод не включва проверка за наличие на регистрирани от DP AG други нетни допълнителни разходи, свързани с изпълнението на УОИИ, той не позволява да се докажат в достатъчна степен тези допълнителни разходи и поради това постановява, с оглед на посоченото по-горе Решение по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, че спорното решение трябва да бъде отменено.
- 95 При това положение следва да се приеме, както отбелязва генералният адвокат в точки 125—128 от заключението си, че по този начин Общият съд прави изследване на законосъобразността на спорното решение в пределите на компетентността, която му дава член 230 ЕО и в светлината на съответната съдебна практика, във връзка с квалифицирането като държавна помощ, както и на практиката, свързана с компенсациите за задълженията за УОИИ, към която спада посоченото по-горе Решение по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg.
- 96 Следва също да се отбележи, че именно ако беше изследвал спорното решение с оглед на другите изложени в това съдебно решение критерии, както BIEK и UPS твърдят, че би трябвало да постъпи, Общият съд би заместил Комисията, правейки изследване вместо нея, както самият той с основание отбелязва в точка 95 от обжалваното съдебно решение.
- 97 Трябва да се отбележи обаче, че според постоянната съдебна практика контролът, който общностните юрисдикции упражняват върху сложните икономически преценки, направени от Комисията, както в настоящия случай, се свежда по необходимост до проверка дали са спазени процесуалните норми и изискването за мотивиране, както и дали фактите са установени точно и дали не е налице явна грешка в преценката на фактите или злоупотреба с власт (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, точка 279, както и Решение от 6 октомври 2009 г. по дело GlaxoSmithKline Services и др./Комисия и др., C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P и C-519/06 P, Сборник, стр. I-9291, точка 85).

- ⁹⁸ От това следва, че Общият съд не е трябвало да изследва всички изложени от Съда в посоченото по-горе Решение по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg критерии, след като е установил неправомерността на спорното решение от гледна точка на едно от тези условия.
- ⁹⁹ С оглед на изложените по-горе съображения насрещните жалби следва да се отхвърлят като неоснователни.

По съдебните разноски

- ¹⁰⁰ По смисъла на член 69, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. По силата на член 69, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник държавите членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.
- ¹⁰¹ Тъй като исканията на Комисията са отхвърлени, следва тя да бъде осъдена да заплати съдебните разноски във връзка с жалбата, в съответствие с искането на DP AG.
- ¹⁰² Що се отнася до насрещните жалби, независимо че исканията на BIEK и UPS не са уважени, следва да се отбележи, че в писмения си отговор на тези жалби DP AG не прави искане те да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски, свързани с насрещните жалби.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата и насрещните жалби.**
- 2) **Осъжда Европейската комисия да понесе направените от нея съдебни разноски, както и разноските, направени от Deutsche Post AG в рамките на производството по жалбата.**
- 3) **Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV и UPS Europe SA понасят направените от тях съдебни разноски във връзка с жалбата.**
- 4) **Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV и UPS Europe SA понасят направените от тях съдебни разноски във връзка с насрещните жалби.**
- 5) **Федерална република Германия понася направените от нея съдебни разноски.**

Подписи